

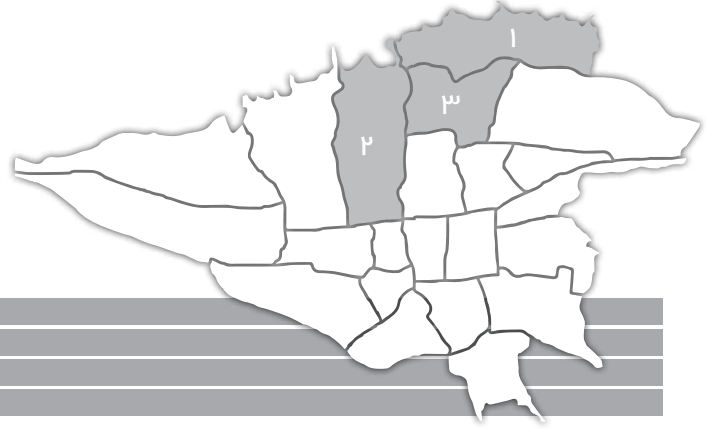

ارتقای فرهنگ آپارتمان‌نشینی
با پوییش جدید شهر داری تهران

خوش نشینی با «هم سایه هم»

آمار ارائه شده آخرین سرشماری نفوس و مسکن نشان می‌دهد که بیش از ۸۷ درصد خانوارهای پایتخت در آپارتمان‌ها سکونت دارند. این آمار دور از ذهن نیست. با نگاهی گذرا...

- شنبه
- ۱۱ بهمن ۱۳۹۹
- سال شانزدهم / شماره ۷۸۹
- ۱۶ صفحه

نمادسازی در محله‌ها به روایت
«کیومرث قورچیان» نقاش

البرز، قشنگ‌ترین نقش برجسته است

صفحه ۵

عکس: احمد سیدپور

نویسنده داستان‌های کودکان از تأثیر قصه‌گویی برای بهبود حال کودکان بیمار می‌گوید

کلمات درمانگرند

چشمان بیمار را روی هم گذاشته است و در خیالش سوار رنگین کمان به دنیای اسباب‌بازی‌ها می‌رود. کودکی که مدتی است در بیمارستان بستری شده با شنیدن قصه‌هایی که قهرمانش بیروز میدان است، جانی تازه می‌گیرد و نور امید دوباره قلب مهربانش را گرم می‌کند...

صفحه ۱۴

گفت‌وگو با بانوی شناگر معلولی که ۱۲ بار قهرمان مسابقات شنای تهران شده است

یک روز ویلچر را برای همیشه کنار می‌گذارم

همه چیز از یک سانحه تصادف شروع شد. دست سر نوشت اگر چه با آن حادثه دردناک در آغاز جوانی توان پاهایش را گرفت اما برای رسیدن به آرزوهایش...

صفحه ۷

۱۸۱۹

جهت کسب اطلاعات بیشتر و سفارش آگهی
با نزدیکترین دفتر قبول آگهی تماس بگیرید

شرح در صفحه ۳

با تبلیغات در همیشه برای

درست به هدف بزنید

آرش ثمری نیک
رابطه‌عمو هیات‌رئیس
شورایاری منطقه ۳

و سالمندان است. متأسفانه در این بوستان و زوایای پنهان اطراف آن هم شاهد بیتوته کارتن‌خواب‌ها و بروز مشکلات متعدد برای اهالی محله هستیم.» فضای زیر پل‌ها، حاشیه‌بزرگ‌راه‌ها و بوستان‌های جنگلی هم یکی دیگر از پاتوق‌های پردردسر کارتن‌خواب‌ها در منطقه ۳ به شمار می‌رود. ثمری نیک می‌گوید: «پاتوق معتادان و کارتن‌خواب‌ها در محدوده پل حفاتی یکی از قدیمی‌ترین و مشکل‌سازترین پاتوق‌های منطقه بود که با ورود کلاتری جمع‌آوری شد اما باقیمانده آن افسراد اکنون در اطراف بوستان آب و آتش، زیر پل همت، اطراف پل گاندی و تپه یاحسین پاتوق زده‌اند. اگرچه این پاتوق‌ها به بافت مسکونی نزدیک نیستند اما به دلیل مصرف علنی موادمخدر توسط این افراد به‌ویژه در بوستان جنگلی طالقانی ایستن خطرانی مثل آتش‌سوزی درختان و ایجاد مشکل برای گردشگران است.»

استکان کارتن‌خواب‌ها و افراد بی‌سرناده

اگرچه پاتوق‌های پردردسر معتادان متجاهر و پرسه‌گام و بیگانه کارتن‌خواب‌ها در نزدیکی منازل مسکونی و فضاهای بی‌دفاع شهری به‌ویژه در این روزهای کرونایی نگرانی‌های بیشتری برای اهالی به همراه دارد اما کارشناسان و مددکاران مرکز خدمات اجتماعی منطقه ۳ اقدامات ویژه‌ای برای شناسایی و ساماندهی افراد بی‌خانمان در دسترس کار دارند. «علیرضا سلیمانی» رئیس اداره آسیب‌های اجتماعی شهرداری منطقه ۳ از راه‌اندازی گشت ویژه منطقه با حضور مددکار و مأمور حفاظت منطقه برای شناسایی

این پاتوق‌ها می‌گوید: «با تشکیل ستاد منطقه‌ای طرح زمستان گرم، برنامه‌ریزی لازم برای ساماندهی آسیب‌دیدگان اجتماعی در فصل سرد انجام شده و کارشناسان نواحی و مددکاران منطقه با اطلاع‌رسانی در محله‌ها و جلب مشارکت شهروندان، علاوه بر تهیه نقشه پراکنش از حضور کارتن‌خواب‌ها، اقدامات لازم را برای ساماندهی این افراد و دیگر اقشار آسیب‌پذیر انجام می‌دهند. این طرح از اول آذر ماه شروع شده و در کنار ساماندهی کارتن‌خواب‌ها، کارهایی هم برای شناسایی امکان بی‌دفاع شهری و بهسازی آنها انجام می‌شود.» سلیمانی از ارائه خدمات ساماندهی به کارتن‌خواب‌ها و دیگر افراد بی‌سرنامه می‌گوید: «علاوه بر اقدامات منطقه، مددکاران سازمان خدمات اجتماعی هم با گشت‌زنی پهنه‌ای به جمع‌آوری و ساماندهی افراد بی‌سرنامه مشغول هستند. همچنین پیام‌های ارسالی شهروندان به سامانه ۱۳۷ بسا موضوع معرفی پاتوق‌ها یا تجمع کارتن‌خواب‌ها در یک نقطه مورد نظر به‌صورت متمرکز به سازمان خدمات اجتماعی ارسال می‌شود تا کارهای لازم برای ساماندهی این افراد توسط واحدهای گشتی انجام شود. با وجود این ساماندهی افراد بی‌سرنامه، تنها به کارتن‌خواب‌های محدود نمی‌شود.

بلکه افراد در راه مانده و خانواده‌هایی که به هر دلیلی سرپناه خود را از دست داده و اثنائیه منزلشان در خیابان مانده است هم به‌صورت موقت استکان داده می‌شوند.»

بهاران در راه است

در شرایط ویژه کرونایی، علاوه بر فعالیت پررنگ‌تر کارشناسان و مددکاران مرکز خدمات اجتماعی منطقه ۳، بستر مناسبی هم برای پذیرش و معرفی معتادان خودمعرض به کمپ‌های رایگان سازمان خدمات اجتماعی برای ترک اعتیاد فراهم شده است. سلیمانی می‌گوید: «کنون سراهای محله، نواحی و مراکز خدمات اجتماعی منطقه ۳ آماده پذیرش و ثبت اطلاعات معتادان خودمعرض و معرفی آنها به سازمان خدمات

به دلیل وجود بزرگ‌راه‌ها و پل‌های بسیار، بیشترین پاتوق‌های معتادان و کارتن‌خواب‌ها در حاشیه این بزرگ‌راه‌ها و زیرپل‌های سواره‌رو قرار دارد ولی بیتوته در ساختمان‌های متروکه هم از دیگر پاتوق‌های پردردساز این گروه‌هاست. به‌عنوان مثال مدتی پیش پاتوق گروهی از کارتن‌خواب‌ها در مدرسه متروکه کار خیابان کارزون، شناسایی و سپس از جمع‌آوری معتادان، ورودی‌های مدرسه متروکه توسط شهرداری مسدود شد. کلاتری در این روزهای کرونایی هم برای جمع‌آوری دیگر پاتوق‌های معتادان با گشت‌های ویژه‌ای مانند طرح جمع‌آوری معتادان متجاهر که به‌صورت میانگین ۶ روز در ماه اجرا می‌شود حافظ امنیت و سلامت شهروندان است.»

گفت‌وگو با بانوی شناگر معلولی که ۱۲ بار قهرمان مسابقات شنای تهران شده است

یک روز ویلچر

را برای همیشه کنار می‌گذارم

حسن حسن‌زاده

همه چیز از یک سانحه تصادف شروع شد. دست سرنوشت اگرچه با آن حادثه دردناک در آغاز جوانی توان پاهایش را گرفت اما برای رسیدن به آرزوهایش به او ۱۲بال پرواز داد. در خانه‌نشینی و اندوه بی‌پایان روزهای بعد از حادثه، امید به رسیدن روزهای روشن بود که دست «منیره کبریتی» را گرفت و او را در مسیر موفقیت قرار داد. حالا ۲۰ سال از آن حادثه تلخ می‌گذرد و کبریتی در آستانه ۴۰ سالگی قرار دارد. او نه تنها می‌تواند با واکر قدم بردارد، بلکه ۱۲ مدال طلا و نقره قهرمانی شنای استان تهران را هم به ویتربین افتخاراتش اضافه کرده است. گفت‌وگو ما را با ورزشکار دارای معلولیتهی می‌خوانید که ثابت کرد امید هرگز نمی‌میرد.

به تعجب گفت: تو از واکر استفاده می‌کنی؟!

کبریتی در کنار تلاش برای کسب مدال‌های رنگارنگ و عطش سیری‌ناپذیرش برای موفقیت‌های بیشتر در شنا، هدف بزرگ‌تری دارد. او هر روز سخت تمرین می‌کند تا بالاخره آن روزی که ۲۰ سال است انتظارش را می‌کشد از راه برسد. کبریتی مثل روز اولی که برای آبدرمانی تن به آب زد و نخستین مراحل درمانش را شروع کرد، امیدوار است برای همیشه ویلچر را کنار بگذارد و یک روز بدون کمک واکر روی پاهایش بایستد. می‌گوید: «اگرچه هنوز مجبورم از ویلچر برای جابه‌جا شدن استفاده کنم اما در مسافت‌های کوتاه با واکر راه می‌روم. چند سال پیش برای انجام برخی معاینات پزشکی به مطب یکی از پزشکان رفتیم. پزشک نگاهی به سوابق بیماری‌ام انداخت و بلافاصله به واکری که با آن وارد مطب شدم نگاه کرد. با تعجب گفت: تو از واکر استفاده می‌کنی؟ تعجب آن پزشک بیراه نبود. چون ایستادن و راه رفتن با واکر برای افرادی که دچار ضایعه نخاعی T۹ و T۱۰ شده‌اند بسیار دشوار است. اما شننا و آبدرمانی رمز موفقیت من بوده، رمزی که می‌دانم یک روز با تلاش بیشتر بالاخره مرا برای همیشه از ویلچر بی‌نیاز می‌کند.»

هنوز هم جزئیات آن حادثه ناگوار را به خاطر دارد؛ سانحه دلخراشی که در آن بعدازظهر تلخ، جان چند هم‌دانشگاهی‌اش را گرفت و البته مسیر زندگی او را هم تغییر داد. دختر جوان و پر نشاطی که تا قبل از حادثه، شانه به شانه پدرش پای ثابت کوهبیمایی به ارتفاعات تویال و دربند بود و آخر هفته‌ها به دل مسیره‌های دوچرخه‌سواری می‌زد، حالا بعد از آن تصادف مرگبار باید با لذت قدم زدن در دل طبیعت وداع می‌کرد. اگرچه ۲۰ سال از آن حادثه می‌گذرد اما کبریتی ثانیه به ثانیه آن سانحه را به یاد دارد: «آن روزها دانشجو بودم؛ دانشجوی صنایع غذایی دانشگاه ورآمین. مسیر دانشگاه دور بود. من و همکلاسی‌هایم بخشی از مسیر را با مینی‌بوس به دانشگاه می‌رفتیم. اسما آن بعدازظهر تلخ از ذهن هیچکدام از ما پاک نمی‌شود. در مسیر برگشت به خانه بودیم که در اثر تصادف و واژگونی مینی‌بوس، ۳ نفر از مسافران جان خود را از دست دادند. من و یک نفر دیگر هم دچار ضایعه نخاعی شدید شدیم.» کبریتی از روزهای بعد از حادثه می‌گوید: «روزهای نخست بعد از تصادف از هیچ‌وقت فراموش نمی‌کنم. دیگر پاهایم را حس نمی‌کردم. تصور اینکه دیگری نمی‌توانم دوچرخه‌سواری کنم و پا به پای پدرم به کوه بروم باور کردنی نبود. یک سال تمام نتوانستم از روی تخت بلند شوم. اما پزشکان گفتند شاید بتوان با آب درمانی کمی از توان پاهایم را به دست آورد. ۴ سال بعد از حادثه به جز برای حضور در جلسات آبدرمانی از خانه بیرون نرفتم ولی در همه آن جلسات امید به راه رفتن بود که مرا به جلو هل می‌داد.»

ماجرای آن قهرمانی عجیب

جلسات آب درمانی معجزه کردند، اگرچه او تنها به امید بهبود جزئی در این جلسات شرکت می‌کرد اما سرنوشت روزهای روشن‌تری برایش ترتیب داده بود. در یکی از همان جلسات تکراری در استخر ویژه معلولان بود که دل به دریا زد: «۴ سال آبدرمانی و انجام تمرین‌های ورزشی در خانه بالاخره نتیجه داد. اگر در سال اول بعد از حادثه حتی پاهایم را حس نمی‌کردم، حالا می‌توانستم چندمتر با واکر

پشت سر گذاشتم. ۱۴ سال از آن روز می‌گذرد و من ۱۱ مدال طلا و یک مدال نقره شنای کرال پشت و پشت و کنار سنه معلولان سطح ۴ تهران را کسب کرده‌ام.» قهرمانی‌های متعدد و کسب مدال‌های رنگارنگ نه تنها انگیزه این بانوی ورزشکار را کم نکرده، بلکه بیشتر از گذشته او را تشنه یادگیری و کسب موفقیت کرده است. می‌گوید: «هنوز شنه مسابقات شنا، مشغول یادگیری حرفه‌ای شنای پروانه بودم. با اینکه شنای پروانه برای معلولانی که دچار ضایعه نخاعی شده‌اند بسیار دشوار است اما من در حال یادگیری شنا پروانه هستم تا در این رشته هم افتخار کسب کنم.»

به سوی افتخار

۱۴ سال از نخستین مقام قهرمانی کبریتی در مسابقات شنای معلولان تهران می‌گذرد و او در همه این سال‌ها یک پای ثابت سکوی قهرمانی بوده است. او از قهرمانی‌های متعدد در مسابقات شنای معلولان می‌گوید: «هنوز هم نخستین مدال طلایی را که کسب کردم برابرم با بقیه مدال‌ها فرق دارد. باورم نمی‌شد من همان دختری هستم که یک روز آن تصادف تلخ توان پاهایش را گرفت اما حالا با تلاش و پشتکار به سکوی قهرمانی رسیده است. آن روز فقط زودتر از بقیه به خط پایان نرسیدم، بلکه افسردگی و اندوهی که در سال‌های نخست بعد از تصادف وجودم را فرا گرفته بود هم برای همیشه پشت سر گذاشتم. ۱۴ سال از آن روز می‌گذرد و من ۱۱ مدال طلا و یک مدال نقره شنای کرال پشت و پشت و کنار سنه معلولان سطح ۴ تهران را کسب کرده‌ام.» قهرمانی‌های متعدد و کسب مدال‌های رنگارنگ نه تنها انگیزه این بانوی ورزشکار را کم نکرده، بلکه بیشتر از گذشته او را تشنه یادگیری و کسب موفقیت کرده است. می‌گوید: «هنوز شنه مسابقات شنا، مشغول یادگیری حرفه‌ای شنای پروانه بودم. با اینکه شنای پروانه برای معلولانی که دچار ضایعه نخاعی شده‌اند بسیار دشوار است اما من در حال یادگیری شنا پروانه هستم تا در این رشته هم افتخار کسب کنم.»

پویش «آرزوهای تهران» به دنبال افزایش مشارکت شهروندان در مدیریت شهر است

با هم، برای هم آرزو کنیم

مرصیة موسوی

«آرزوهای تهران» پویش است که به تازگی ذهن شهروندان را برای یادآوری آرزوهای جمعی قفلک داده است؛ آرزو برای داشتن شهری که بتوان در آن زندگی راحت‌تری داشت و تنها شهری برای گذران روزمرگی نباشد. آرزوهای تهران، آرزوهای شخصی است که گاهی دغدغه گروهی از هم‌محله‌ای‌ها یا گاهی اغلب شهروندان هم می‌شود. پویش آرزوهای تهران این روزها به شنیدن آرزوهای شهروندان تهرانی نشسته تا با مشارکت مردم، گوشه‌ای از این آرزوها را برای آنها به واقعیت تبدیل کند و زندگی در این شهر را به اندازه یک آرزو برای ما مطلوب‌تر. برای شرکت در این پویش می‌توانید سسری به سایت این پویش بزنید و آرزوهای خود برای این شهر یا محله‌ای که در آن زندگی می‌کنید را ثبت کنید. سایت [HTTP://BAHAM.TEHRAN.IR/AREZOOHAVETEHRAN](http://BAHAM.TEHRAN.IR/AREZOOHAVETEHRAN) برای ثبت این آرزوها، دیدن آرزوهای ثبت شده دیگر شهروندان و نشانی صفحات مجازی این پویش شما را راهنمایی می‌کند. مرور تعدادی از آرزوهای اهالی این شهر خالی از لطف نیست.

بچه‌های تهران چه می‌گویند؟

ستایش اشرفی:

تنفس در هوای سالم حق هر شهروندی است

در کنار تمام آرزوهایی که برای زندگی بهتر در شهر تهران دارم، یکی از مهم‌ترین خواسته‌هایی که حق طبیعی هر شهروند است داشتن هوای پاک و آسمان آبی است. هوای پاک این روزها به رؤیای بزرگ و دست نیافتنی تبدیل شده است. آرزو می‌کنم هوای پاک و سالمی داشته باشیم. چون علاوه بر نازیبیا کردن شهر، سلامت شهروندان را تهدید می‌کند و جان همه ما را به خطر انداخته است. آرزو می‌کنم با مدیریت درست مسئولان، روزی بالاخره هوای تهران صاف و پاکیزه شود و این پاکیزگی برای همیشه در شهر دوام بیاورد.

علی کوشش:

امیدوارم روزی با صدای آواز پرندوها بیدار شوم

آرزو می‌کنم هر روز به جای شنیدن صدای بوق خودروها، با صدای پرندوها از خواب بیدار شوم. فکر می‌کنم هر شهروند ساکن تهران حداقل یکبار این را پیش خود آرزو کرده که شهری تمیز و زیبا داشته باشد. آرزو می‌کنم خودروهای برقی خیلی زود جای خود را به خودروهای بنزینی بدهند و استفاده از سوخت پاک جایگزین سوخت‌های فسیلی و آلاینده شود. استفاده از این خودروها هم آلودگی هوا و هم آلودگی صوتی را کمتر می‌کند. شاید اگر هوا صاف‌تر شود و صدای خودروها کمتر، بتوانیم صدای پرندوها را بشنویم و هر روز صبح با صدای آواز آنها بیدار شویم.

ماهان حیدری:

آرزو می‌کنم همه به زندگی عادی برگردیم

رفتن به باشگاه ورزشی برای من این روزها به یک آرزوی بزرگ تبدیل شده. یک سال است که باشگاه‌ها تعطیل شده. من رؤیای فوتبالیست شدن را دارم. در حالی که نمی‌توانم برای رؤیایم تلاش کنم و باید تا پایان کرونا منتظر بمانم. آرزو می‌کنم کرونا زودتر ریشه‌کن شود و همه مردم تهران، همه مردم ایران و مردم دنیا به زندگی عادی خود برگردند.

روینا لطف‌زاده:

آرزویم، آسمان آبی برای تهران است

دوست دارم تهران چهره زیبایی داشته باشد و به جای ساختمان‌های بلند و برج‌های چندین طبقه، خانه‌ها کوتاه‌تری در محله‌ها ساخته شود. چون در خیلی از نقاط شهر همین آسمان آلوده هم معلوم نیست. تهران شهر دوست‌داشتنی است که اگر به آن رسیدگی شود همه مردم دنیا می‌توانند زیبایی‌های آن را ببینند. آرزو می‌کنم یک روز همه از سراسر دنیا برای تماشای تهران به این شهر بیایند.

محدثه حیدری:

کاش همه سقفی و شغلی برای زندگی داشته باشند

کسی نیست که ادعا کند در سال‌های گذشته زیاده‌گردان و دستفروشان و کودکان کار و کارتن‌خواب‌ها را همه جای تهران ندیده باشد. آرزوی من برای تهران این است که کسی برای گذران زندگی مجبور به انجام این کارها نباشد. همه سقفی برای زندگی داشته باشند و شغلی که مناسب حالشان باشد. آرزو می‌کنم بچه‌های شهرم مهم‌ترین دغدغه‌شان بازی و تفریح باشد و مجبور به کار کردن نباشند. آرزو می‌کنم مشکلات اقتصادی و شرایط جامعه برطرف شود و هیچ‌کس برای فرار از مشکلات و سختی‌ها به اعتیاد پناه نبرد.

اژنیا پارسی:

زندگی بدون ماسک و الکل آرزو می‌کنم

روزهایی را به یاد دارم که با پدر و مادرم به پیاده‌روی می‌رفتم. کودکی و نوجوانی من یک سال است که تغییر کرده. هوای آلوده و کرونا فرصتی برای پیاده‌روی برای ما باقی نگذاشته. یک سال است که من به بوستان و سینما و موزه نرفته‌ام؛ مثل هر نوجوان دیگری. آرزو می‌کنم روزهای معمولی دوباره برگردد تا بتوانیم به زندگی عادی بازگردیم و بدون ترس از آلودگی هوا و کرونا بدون ماسک و الکل از خانه بیرون برویم.

<p>فرشته کریمی عضو تیم ملی فوتسال بانوان ایران</p> <p>شهر از یادرفته‌ها چقدر تهران انرژی مثبت کم دارد! حس اعتماد به نفس و حس دوست داشتن را کم دارد. تهران خیلی مفاخر زیادی دارد که متأسفانه فراموش شده و از یادها رفته‌اند و از آنها صحبت نمی‌شود. من برای امیدوارم به روزی برسیم که زندگی در تهران آرزوی تمام مردم جهان می‌کند.</p>	<p>علی خانجانی نویسنده و پژوهشگر روزهای زیبای شهر</p> <p>قهرمانان آینده آرزوی من برای تهران این است که روزهای هم به زیبایی شب‌هایش باشد. شب‌هایی پر از چراغ‌های برز و رنگین که برق شادی به چشم مسافر نسته کتار پنجره هواپیمای در حال پرواز می‌اندازد و لحظه به لحظه برای همیشه پاک می‌دهد.</p>	<p>کیان باقرزاده عضو تیم ملی مشمشیربازی ایران</p> <p>شهر بدون نه سیگار آرزویم برای شهر قشنگ تهران این است که به شهر سیگار تبدیل شود که دیگر در هر کجایچه‌ی سیگار زید درختی نه سیگار نبینیم.</p>	<p>نیلاوفر اردلان کاپیتان پیشین تیم ملی اسکی ایران</p> <p>زمین‌های فوتبالی شهر آرزوی من از زیباترین شهرهای جهان این است که دختران تهران هم بتوانند از زمین‌های فوتبالی که در شهر تهران هست و تعدادشان هم خیلی زیاد است استفاده کنند.</p>	<p>حسین ساوه شمشی کاپیتان پیشین تیم ملی اسکی ایران</p> <p>مهاجرت معکوس آرزویم برای تهران این است که در شهرهای مجاور استان تهران آنقدر بنگاه‌های اقتصادی فعال و پویا وجود داشته معکوس از تهران به شهرهای مجاور اتفاق بیفتد و باعث خلوت‌تر شدن شهر و پاکیزه‌تر شدن هوای تهران است.</p>	<p>مایا میهن‌یار قهرمان شطرنج استان تهران</p> <p>لب‌های خندان آرزو می‌کنم که آنقدر زمین بازی در تهران ساخته شود که هر بچه‌ای وقتی پایش را از خانه بیرون می‌گذارد لب‌هایش خندان شود.</p>	<p>نیما آقایی عضو تیم ملی مشمشیربازی ایران</p> <p>باشگاه‌های محلی برای تهرانی‌ها آرزو می‌کنم که باشگاه‌های مجهز در آن ساخته شود تا هر کسی در نزدیک محل زندگی خود بتواند ورزش کند.</p>	<p>ساسان گلستانه مجری برنامه‌های تلویزیونی</p> <p>همیشه آبی آرزوی من برای آسمان شهرم است؛ اینکه همیشه آبی باشد. فکر می‌کنم همین تمیز بودن هوا و دوری از آلودگی، انتهای آرزو برای تهران است.</p>
--	--	---	--	--	---	---	---

زهرانژادبهرام، عضو شورای اسلامی شهر تهران از پویش آرزوهای تهران می‌گوید

آرزو داشتن را تمرین می‌کنیم

ایده پویش آرزوهای تهران یک سال پیش به‌صورت آزمایشی در محله یوسف‌آباد تهران اجرایی شد تا نقاط ضعف و قوت آن شناسایی شود. این پویش امسال در کل شهر تهران اجرایی می‌شود تا شهروندان آرزوهای خود برای شهر تهران را با مدیریت شهری در میان بگذارند و از بین آنها ۳ آرزوی برطرف‌دار به کمک مدیریت شهری محقق شود. «زهرانژادبهرام» عضو شورای اسلامی شهر تهران می‌گوید: «ایده پویش آرزوهای تهران بیش از یک سال پیش در ذهن من جرقه خورد و از طریق کمیسیون معماری و شهرسازی شورای شهر مطرح شد. بعد از کارشناسی و پردازش این ایده، آن را به‌صورت آزمایشی در منطقه ۶ تهران اجرا کردیم تا نقاط ضعف و قوتش را شناسایی کنیم. امسال پویش آرزوهای تهران در همه مناطق پایتخت اجرایی می‌شود. مهم‌ترین هدفی که در این طرح به دنبال آن هستیم این است که مشارکت شهروندان در مدیریت شهر را افزایش دهیم. شهروندان با مشارکت در این پویش ایده‌آلهایی را که در ذهنشان از شهر تهران دارند مرور می‌کنند و آرزوییشان را برای بهتر شدن زندگی در محله و شهری که در آن زندگی می‌کنند با مدیریت شهری در میان می‌گذارند.»

گروه هدف این پویش همه شهروندان تهرانی با تمرکز بر جوانان و نوجوانان است. زهرانژادبهرام می‌گوید: «ما از همه شهروندان می‌خواهیم در این پویش شرکت کنند. در این میان جوانان و نوجوانان برای ما مهم‌ترین گروه سنی هستند. زیرا آینده شهر برای این افراد و آرزو برای آینده است.» اپلیکشنی برای این پویش طراحی شده که با نصب آن و ثبت آرزو، هر شهروندی می‌تواند در پویش شرکت کند و فرصتی برای دیده شدن آرزویش و تحقق آن پیدا کند. در این اپلیکشن فضایی برای شکل‌گیری گفت‌وگو فراهم است و شهروندان می‌توانند آرزوهای یکدیگر را لایک کنند. در نهایت ۵ آرزوی قابل اجرا که بیشترین لایک را داشته باشد انتخاب می‌شود و برای اجرایی شدن به دست مدیریت شهری می‌رسد. زهرانژادبهرام می‌گوید: «آرزوهای می‌تواند برای محله‌ای که فرد در آن سکونت دارد انجام شود یا برای کل شهر تهران باشد. ۳ آرزوی قابل اجرا اجرایی می‌شود و ۲ آرزوی دیگر مورد بررسی قرار می‌گیرد و در برنامه‌های آینده قرار می‌گیرد تا محقق شود.» ایجاد شور و نشاط در شهروندان و افزایش مشارکت شهروندی یکی از اهداف این پویش است. هم‌افزایی سازمان‌ها و ادارات با یکدیگر برای تحقق آرزوهای شهروندی یکی دیگر از اهداف است. تنوع در آرزوها و ایده‌آلهایی که هر شهروند از شهر محل سکونتش در سر دارد از دیگر نکات این پویش است. عضو شورای شهر تهران می‌گوید: «آرزو کردن روحیه هر فردی را بالا می‌برد. آرزو برای شهر با انتظارات ما از محله و شهر و مطالباتمان فرق دارد. ما می‌توانیم هر آرزویی را دلمان بخواهد داشته باشیم. این آرزوها قدرت بالنده شدن دارند. شهروندان وقتی برای شهرشان آرزو می‌کنند خودشان را در محقق شدن آن سهیم می‌دانند و می‌خواهند برایش تلاش کنند. جامعه‌ای که آرزو دارد، جامعه خوشحال‌تر و امیدوارتری است. شاید مشکلات و مسائل سال‌های اخیر باعث شده تا خیلی از ما آرزو کردن را از یاد برده باشیم. این پویش تمرینی است برای اینکه دوباره سراغ امال و آرزوهایمان برویم و باشناخت‌تر باشیم.» آرزوهای این پویش قرار است ۲۲ بهمن ماه بررسی شود و ۵ آرزویی که بیشترین طرفدار را در اپلیکشن آرزوهای تهران داشته است انتخاب شود.

بوستانی در محله کوهسار شمیران به نام ترانه‌سرای معاصر نامگذاری شد

به یاد «افشین»

راحه عبدالحصینی

«وقتی گریبان عدم با دست خلقت می‌درید/ وقتی ابد چشم تو را پیش از ازل می‌آفرید...» ابیات این ترانه که با صدای علیرضا قربانی در ذهن طنین‌انداز می‌شود و تیتراژ پایانی سریال «مدار صفر درجه» را یادمان می‌آورد، سراسرترین نشانی برای معرفی مرحوم دکتر «افشین یداللهی» شاعر این ابیات است: شاعر معاصر که ۴۰ سال پیش در حادثه رانندگی جان باخت. هفته گذشته نام این شاعر معاصر زینت‌بخش بوستانی در محله کوهسار شمیران شد و قرار است به‌زودی سردیس او هم در این بوستان نصب شود.

آرش یداللهی، برادر دکتر افشین یداللهی

آشنایی با بزرگان

«ذهن جست و جویگر افراد با دیدن نام یکی از بزرگان بر معابر، بوستان‌ها یا حتی محله‌ها به تکاپو می‌افتد.» «آرش یداللهی» برادر افشین یداللهی صحبت‌هایش را این‌طور آغاز می‌کند و ادامه می‌دهد: «ذهن جست و جویگر به دنبال این نسام می‌رود و با شخصیتی در حوزه فرهنگ و هنر یا علم و دانش آشنا می‌شود و این، مزیت نامگذاری معابر و بوستان‌ها به نام بزرگان است. ممکن است افرادی نخستین بار نام این بزرگان را این‌گونه بشنوند و همین پلی شود تا بر عرصه کاری و آثار و فعالیت آن چهره نامدار ارتباط برقرار کنند.» او می‌گوید: «شهردار منطقه یک در مراسم رونمایی از نامگذاری این بوستان از برپایی برنامه گروه موسیقی و اجرای ترانه‌های دکتر در این بوستان گفت تا به این نحو اینجا به یک پاتوق فرهنگی برای اهالی شعر و ترانه تبدیل شود.»

امید خاکباز، نقاش

مانا نگهداشتن نام هنرمندان

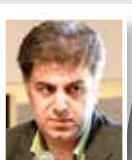
«امید خاکباز» یکی از هنرمندان نقاش است که در روز نامگذاری بوستان افشین یداللهی حضور داشت. او این نامگذاری را سبب زنده و مانا نگهداشتن یاد و خاطره مرحوم یداللهی می‌داند و می‌گوید: «وقتی محلی را به نام یکی از بزرگان فرهنگ و هنر کشور نامگذاری می‌کنیم، یعنی نام او را زنده نگه داشتیم. شمیران با وجود مراکز فرهنگی و هنری متعدد باز هم نمی‌تواند پاسخگوی تقاضای همه ساکنانش باشد. این بوستان می‌تواند به محلی برای گردهمایی شاعران تبدیل شود و در واقع پاتوق شعرخوانی باشد. برای این کار حتماً باید کارنامه شاعری مرحوم یداللهی در این مکان نصب شود تا همه مردم و حتی رهگذران با آثار او آشنا شوند و مختصری درباره ترانه‌های او بدانند. با این کار شهروندانی که چندان دغدغه شعر و شاعری هم ندارند با شاعران هم‌عصر خود آشنا می‌شوند و همین راهی برای بالا بردن فرهنگ جامعه است که آثار خوب آن بعدها نمود پیدا می‌کند. یکی از وظایف سیاستگذاران فرهنگی جامعه هم همین است که بزرگان را با نامگذاری بوستان‌ها، کوجه‌ها و معابر به مردم بشناساند.» خاکباز می‌گوید: «خوب است در معابر و بوستان‌هایی که به نام بزرگان کشور می‌شود از سردیس‌های آنان نیز کمک بگیریم تا با کمک المان‌های حجمی نیز بتوانیم رهگذران را به آشنایی با نامداران ترغیب کنیم.»

دریچه

زنده یاد افشین یداللهی که بود؟

در بیوگرافی مختصر و مفید افشین یداللهی باید گفت که دکتر روانپزشک (متخصص اعصاب و روان) بود که با وجود علاقه به شعر و ترانه معالجه بیماران را در اولویت کاری‌اش قرار داده بود. ترانه‌سرایی را سال ۱۳۷۶ با ترانه‌ای درباره شخصیت امام حسین(ع) شروع کرد که با آهنگسازی فواد حجازی و خوانندگی خضایار اعتمادی در آرکستر سازمان صداوسیما اجرا شد. برای بسیاری از سریال‌های ماندگار تلویزیونی ترانه سرود. از جمله ترانه تیتراژ سریال‌های تبریز در مه، شب دهم، مسیر زاینده رود، کمر بندها را ببندیم، غریبان، میوه ممنوعه، مدار صفر درجه، پول کثیف و... او در یکی از مصاحبه‌هایش گفته بود که وقتی سال‌ها ترانه‌هایش را زمزمه می‌کنند، اجازه‌دهی خود را ترانه‌سرا بنامی. معتقد بود که هر کسی می‌تواند ترانه‌سرا باشد اما برای ترانه‌سرا بودن، شاعر بودن هم لازم است ولی کافی نیست. دور منطقی، روز شمار عشق، امشب کنار غزل‌های من بخواب، مشتری میکده بسته و حرف‌هایی که من باید می‌گفتم و تو باید می‌شنیدی عنوان کتاب‌های شعر اوست. افشین یداللهی اسفند سال ۱۳۹۵ در ۴۸ سالگی بر اثر تصادف از دنیا رفت. روحش شاد و یادش گرامی.

سیدعباس سجادی، معاون شهردار منطقه یک

پاتوقی برای اهالی کلمه و شعر

نامگذاری بوستانی به نام افشین یداللهی، شاعر معاصر آغاز انجام فعالیت‌های ادبی و فرهنگی در این بوستان است. معاون امور اجتماعی و فرهنگی شهردار منطقه یک از فراهم کردن زیرساخت‌هایی برای تبدیل بوستان به یک پاتوق ادبی می‌گوید: «با فراهم شدن زیرساخت‌ها در این بوستان برای برگزاری نشست‌های ادبی، فرهنگی و هنری، این بوستان به میعادگاهی برای اهالی ترانه و شعر و موسیقی تبدیل می‌شود.» به گفته او سردیس زنده‌یاد یداللهی هم به‌زودی در بوستان نصب می‌شود. «سیدعباس سجادی» درباره دیگر برنامه‌هایی که قرار است در این بوستان برگزار شود این‌طور یاد می‌کند: «در مناسبت‌های مختلف از جمله روز درختکاری به نام و یاد ترانه‌سرایان درگذشته و ترانه‌سرایان پیشکسوت در این بوستان نهال کاری می‌شود تا این بوستان را به فضایی مناسب و مطلوب برای اهالی کلمه و کلام و موسیقی تبدیل کنیم. همچنین بیوگرافی کوتاهی نیز از افشین یداللهی در این بوستان نصب می‌شود تا شهروندان با این شاعر بیشتر آشنا شوند.»

حمیدرضا حافظی، دبیر شورایی محله کوهسار

کاشت نهال به نام بزرگان ادب و هنر

بوستان افشین یداللهی پیش از این به بوستان «ایرانیان» معروف بود؛ محدوده‌ای کنار بوستان کوهسار که به ۳ قطعه تقسیم شده است. «حمیدرضا حافظی» دبیر شورایی محله کوهسار می‌گوید: «این محدوده قبل از اینکه بوستان شود به جنگل ایرانیان و بعد به بوستان ایرانیان معروف بود. هفته گذشته هم به نام یکی از شاعران سرشناس و معاصر کشور نامگذاری شد. ۲۰ الاین خیابان از وسط بوستان می‌گذرد که بوستان را به ۳ قطعه تقسیم می‌کند. قرار شد در قطعه وسط با مساحت ۰.۷ هزارمتر مربع به نام بزرگان و سرشناسان عرصه ادب و هنر نهال کاشته شود. امیدواریم این امر محقق شود. چون این بوستان به دلیل موقعیتی که دارد، یکی از ورودی‌های هوا از کوه به تهران تلقی می‌شود و درخواست همه شهروندان محله کوهسار این است که مدیریت شهری برای حفظ این بوستان تلاش کند و حتماً شاهد کاشت نهال در این قطعه باشیم.» حافظی از اهمیت نامگذاری بوستان‌ها به نام هنرمندان معاصر این‌طور می‌گوید: «بعد از این نامگذاری و معرفی مرحوم یداللهی و اشعارش در کانال تلگرامی محله، برخی از اهالی که چندان هم با فضای شعر مانوس نبودند از این کار بسیار استقبال کردند. چون ترانه‌های دکتر یداللهی را به‌عنوان تیتراژ سریال‌های تلویزیونی شنیده بودند و حالا افتخار می‌کنیم که بوستانی در محله ما به نام این شاعر معاصر نامگذاری شده است.»

نمایشگاهی از آثار هنرمندان صنایع دستی در فرهنگسرای نیاوران تا پایان هفته دایر است

نگاره‌های چوبی

راحه عبدالحصینی

هنر ایرانی این بار در قالب دست‌سازهای چوبی، گالری فرهنگسرای نیاوران را زینت بخشیده است. در دوازدهمین نمایشگاه «هیما» آثاری از هنرمندان هنرهای چوبی در رشته‌های معرق منبت، مشبک، خاتم‌سازی، گره‌چینی، نازک‌کاری، سازسازی، خراطی، سوخت‌نگاری و حجم‌های چوبی به نمایش گذاشته شده است. این نمایشگاه علاوه بر ترویج و توسعه صنایع دستی سعی دارد دست‌سازهای هنرمندانه‌ای را به زندگی ما بیاورد که هر کدامشان به جهان زیبایی هنر و صنعت ایرانی اشاره دارند.

راحه عبدالحصینی

برای بازدید از نمایشگاه نگاره‌های چوبی باید پیش از یک ساعت وقت بگذارد. هر ۳۰ دقیقه گالری فرهنگسرای نیاوران، تابلوهای معرق، منبت و سوخت‌نگاری و آثار حجمی چوبی از انواع سازه‌های ایرانی تا زیورآلات و ظروف چوبی به نمایش درآمده است. در مجموع ۲۰۱ اثر شامل ۸۱ اثر حجمی، ۱۶ ساز و ۱۰۴ تابلو از هنرمندان در معرض دیدبازدیدکنندگان و علاقه‌مندان قرار گرفته است. نمایشگاه تا جمعه ۱۷ بهمن ماه ساعت ۱۰ تا ۱۸ پذیرای مخاطبان این رویداد هنری است. روزهای تعطیل هم می‌توانید ساعت ۱۴ تا ۱۸ به نمایشگاه بروید. فرهنگسرای نیاوران در انتهای خیابان پاسداران، روبه‌روی بوستان نیاوران واقع شده است.

بین سازهایی که به نمایش گذاشته شده است، سازه‌های استاد «محمد رضا ایلدار ژاله» خودنمایی می‌کند. او می‌گوید: «خوشبختانه در این نمایشگاه هم آثار جوانان هست و هم آثار پیشکسوتان. جوانان در این حوزه بسیار با استعداد هستند و با پشتکار و خلاقیتی که دارند، آینده خوبی هم خواهند داشت. البته جای خالی حمایت از جوانان برای صادرات هنرهای دستی همچنان حس می‌شود. هنرهای دستی برای کشور می‌تواند از صادرات نفتی هم درآمدزایی داشته باشد.»

صنایع دستی ایرانی بازتابی از هویت و تاریخ کهن ماست. آداب و رسوم زندگی در تابلوهای معرق خودش را نشان می‌دهد تا هم ریزه‌کاری‌های هنر معرق را به رخ بکشد و هم از زندگی روزمره در روزگاران گذشته یاد کند. در این میان آثار برجسته معرق یا تلفیق هنر خراطی و آینه‌کاری جلوه‌ای دیگر از ظرافت و خلاقیت هنرمندان ایران زمین است. هنرمندان صنایع دستی معتقدند که حمایت از هنرمندان عرصه صنایع دستی می‌تواند درخشش هنر ایرانی در بازار بین‌المللی را تضمین کند و اقتصاد صنایع دستی را توسعه دهد. از سوی دیگر فرهنگ خرید صنایع دستی از هنرمندان ایرانی و نه نمونه‌های غیر اصل وارداتی هم می‌تواند راهکار دیگری برای حفظ این هنر بومی باشد.

مشاور وزیر کشور در امور زنان و خانواده یکی از بازدیدکنندگان نمایشگاه است. «قریبا نظری پورکیایی» می‌گوید: «در محد صنایع دستی کشور از سوی بانوان تولید می‌شود. در محله‌های پایتخت و مناطق بومی کشور با افرادی روبه‌رو هستیم که صاحب دانش متحصر به‌فردی در حوزه صنایع دستی از گذشته تا امروز هستند. این هنرهای دستی از ملدران و پدران یا استادان به آنان رسیده و حالا این نگرانی وجود دارد که این دانش هنری و بومی در معرض از بین رفتن قرار بگیرد. بارها دیده‌ایم که فردی را به‌عنوان آخرین بازمانده در یک هنر بومی و صنایع دستی معرفی می‌کنند. برای اینکه از خطر فراموشی یک هنر دستی بکاهیم، بخش‌های خصوصی هم می‌توانند در کنار وزارت میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی در این عرصه با حفظ دانش بومی صنایع دستی به‌عنوان میراث ناملموس فرهنگی همکاری کنند. اگر دانش نباشد، دیگر محصول هم نخواهیم داشت. در بخش صادرات هم این همکاری باید جزو اولویت‌ها باشد.»

«مهدی حیدری» هنرمند معرق‌کار ساکن محله خراسان که بیش از ۲ دهه است در این رشته هنری فعالیت می‌کند می‌گوید: «معرق را از سال دوم دبیرستان شروع کردم. مدتی به‌صورت خودآموز و بعد به شکل حرفه‌ای معرق و مشبک را دنبال کردم و حالا اندوخته‌هاییم را به هنر جوانان آموزش می‌دهم.» او درباره تابلوی معرق برجسته که در نمایشگاه دارد می‌گوید: «معرق و منبت به شکل حجم برجسته خیلی کم‌کار شده است. سعی کرده‌ام این هنر را با خلاقیت احیا کنم. بعضی مواد از جمله شاخ حیوانات، مدف و سنگ‌های طبیعی را هم برای خلق این تابلو در کنار چوب استفاده کرده‌ام. برای اجرای این کار از ابزار مختلفی مثل ابزار جواهرسازی یا حتی ابزار دندانپزشکی بهره بردم.»

■ نگاه کارشناسان ■

هوای همسایه‌ات را داشته باش

پویی‌ش ارتسقای فرهنگ آپارتمان‌نشینی سعی دارد کیفیت زندگی شهروندان را بسالا ببرد. بهتر شدن کیفیت زندگی شامل شاصه‌های اجتماعی نیز می‌شود که ارتباط و تعامل با همسایه‌ها یکی از مهم‌ترین آنهاست. حالا که در عصر گسترش شهرنشینی و زندگی در خانه‌های عمودی هستیم باید با اصول آپارتمان‌نشینی هم کنار بیاییم. «پرنیاز بنیسی» دکترای روان‌شناسی، هم‌محله‌ای ما در محله همه باید قوانین آپارتمان‌نشینی را بشناسیم: «حالا که زندگی در خانه‌های حیاطدار را کنار گذاشته و آپارتمان‌نشین شده‌ایم باید قوانین آپارتمان‌نشینی را هم بشناسیم. به هر حال این زندگی جدید آدابی دارد که باید به آن واقف باشیم و رعایت کنیم. اعضا و ساکنان

آپارتمان باید همدیگر را بشناسند. درست مثل اعضای یک خانواده و همان‌طور که اعضای خانواده با دیدگاه‌های مختلف در کنار هم زندگی می‌کنند و به هم احترام می‌گذارند، ساکنان آپارتمان هم باید این‌گونه باشند تا زندگی آپارتمان‌نشینی برایشان کیفیت و مطلوبیت داشته باشد.»

بنیسی می‌گوید که وقتی به آپارتمان‌نشینی جواب مثبت می‌دهیم یعنی باید شرایطی را هم قبول کنیم: «یکی دیگر از اصول آپارتمان‌نشینی، بالابردن ظرفیت سازگاری ساکنان است. برج‌نشین‌ها ضمن احترام به حقوق و آداب آپارتمان‌نشینی باید سازگاری خود را بسالا ببرند و با کوچک‌ترین مسئله و موضوعی از کوره در نروند و موضوع را به بحران تبدیل نکنند. بهترین راهکار این است که موضوع ناراحت‌کننده را با هم در میان بگذارند و طبق ضوابط آپارتمان‌نشینی عمل کنند. این رفتار قانونمند ممکن است کمی زمانبر باشد اما در نهایت بهترین نتیجه را در پی خواهد داشت.» بنیسی با تأکید بر اینکه ساکنان آپارتمان مثل اعضای یک خانواده هستند می‌گوید: «همان‌طور که در قدیم مدام توصیه می‌شدیم هوای همسایه‌مان را داشته باشیم، حالا همگی ساکنان یک آپارتمان را باید همسایه خود بدانیم و هوای آنها را داشته‌باشیم. آنها می‌توانند باورهای جدید و تازه‌ای را در ما ایجاد کنند که برای زندگی مطلوب و باکیفیت‌تر کمک‌حاملان باشد.»

پرنیاز بنیسی
دکترای روان‌شناسیارتقای فرهنگ آپارتمان‌نشینی
با پوی‌ش جدید شهرداری تهران

خوش‌نشینی با

«هم‌سایه هم»

■ راهله عبدالحسینی / شهردار کیانوش‌راد ■

آمار ارائه‌شده آخرین سرشماری نفوس و مسکن نشان می‌دهد که بیش از ۸۷ درصد خانوارهای پایتخت در آپارتمان‌ها سکونت دارند. این آمار دور از ذهن نیست. با نگاهی گذرا در همین مناطق شمالی تهران می‌توان برج‌ها و آپارتمان‌هایی را مشاهده کرد که طی چند سال اخیر جای خانه‌های ویلایی را گرفته‌اند. زندگی ۱۰ تا ۱۰۰ خانوار با سلایق و از قومیت‌های مختلف در یک آپارتمان یا برج می‌طلبند که برای حفظ آرامش و نظم، ساکنان ملزم به رعایت قوانین باشند تا حقوق همگی حفظ شود. شهرداری تهران از دی‌ماه امسال طرح پوی‌ش «ارتقای فرهنگ آپارتمان‌نشینی» با شعار «هم‌سایه هم» را آغاز کرده است که تا شهریور سال ۱۴۰۰ ادامه خواهد یافت. این پوی‌ش در ۳ محور قوانین و حریم خصوصی، همسایگی و مشارکت و محیط‌زیست و کاهش پسماند برگزار می‌شود. برگزاری این پوی‌ش بهانه‌ای شد تا به بررسی تغییر مفهوم همسایگی و لزوم تأکید بر آموزش شهروندی بپردازیم. ■

■

همسایگی، رؤیای شیرین

■ آپارتمان، مجموعه‌ای از جامعه کوچک

«رؤیای زندگی گذشته» تعبیر «عباس صالحی» از همسایگی در سال‌هایی است که در شمیران خیری از آپارتمان نبود. خانه‌باغ‌های ویلایی با ورودی هشتی و حیاط‌های بزرگ و باصفا که اغلب به خانه‌های همسایه‌ها راه داشت خاطرهای شیرین از گذشته است که صالحی برآیمان به تصویر می‌کشد. او که از اهالی قدیمی شمیران است خاطراتش را مرور می‌کند: «پادش به‌خیر، در هر خانه ۲ یا ۳ خانواده با هم زندگی می‌کردند و همه از حلال همدیگر با خیر بودند. بین پیمان که دیوار نبود و زندگی آنقدر خوب بود که همسایه‌ها به حقوق و آداب آپارتمان‌نشینی با یاد سازگاری خود را بسالا ببرند و با کوچک‌ترین مسئله و موضوعی از کوره در نروند و موضوع را به بحران تبدیل نکنند. بهترین راهکار این است که موضوع ناراحت‌کننده را با هم در میان بگذارند و طبق ضوابط آپارتمان‌نشینی عمل کنند. این رفتار قانونمند ممکن است کمی زمانبر باشد اما در نهایت بهترین نتیجه را در پی خواهد داشت.» بنیسی با تأکید بر اینکه ساکنان آپارتمان مثل اعضای یک خانواده هستند می‌گوید: «همان‌طور که در قدیم مدام توصیه می‌شدیم هوای همسایه‌مان را داشته باشیم، حالا همگی ساکنان یک آپارتمان را باید همسایه خود بدانیم و هوای آنها را داشته‌باشیم. آنها می‌توانند باورهای جدید و تازه‌ای را در ما ایجاد کنند که برای زندگی مطلوب و باکیفیت‌تر کمک‌حاملان باشد.»

عباس صالحی
ساکن‌تجربیش

از تجربه دوره‌می همسایه‌ها در ساختمان‌های زندگی می‌کند می‌گوید: «ساکنان یک ساختمان می‌توانند با برپایی دوره‌می ماهانه از حال یکدیگر باخبر شوند و گره از مشکلات ساختمان را در جامعه ارتقا دهد و از احترام به حقوق همسایه‌ها یکی از راه‌هایی است که می‌تواند زندگی در کنار ساکنان یک مجتمع را خوشایند کند. اگر مشارکت و همدلی میان اعضای یک آپارتمان وجود داشته باشد آنها می‌توانند در طرح تفکیک پسماند، استفاده از راه‌های برای کاهش مصرف آب، برق یا گاز با شهرداری یا اداره‌های مربوطه همکاری کنند.»

■

آپارتمان، مجموعه‌ای از جامعه کوچک

«مقداد جلیلیان» از معتمدان محله سازمان آب در منطقه ۲ ارتقای فرهنگ آپارتمان‌نشینی را یکی از مهم‌ترین ارکان و پایه‌های استحکام روابط اجتماعی می‌داند که خلل وارد شدن به آن فرد، خانواده و جامعه را دچار چالش‌های جدی خواهد کرد. او درباره اهمیت آموزش در فرهنگ آپارتمان‌نشینی می‌گوید: «با توجه به آسب‌های احتمالی که در آپارتمان‌نشینی به وجود می‌آید، اهمیت آموزش ناپدانه کردن فرهنگ آپارتمان‌نشینی بسیار مهم و اساسی است. نهادینه شدن فرهنگ آپارتمان‌نشینی یعنی آشنایی با قوانین مربوطه و این آشنایی از رویز هر گونه اختلاف در آپارتمان و مکدر شدن همسایگان و بروز و ظهور اختلافات حقوقی، مراجعه به شوراهای حل اختلاف و دادسراها جلوگیری خواهد کرد. آموزش یکی از عناصر اصلی ترویج و توسعه فرهنگ آپارتمان‌نشینی برای انتقال ارزش‌ها و آداب و رسوم اصول ایرانی هم می‌تواند باشد. ترویج و تلفیق قوانین آپارتمان‌نشینی با فرهنگ اصیل ایرانی همیشه نشان از محبت، صفا، صمیمیت، گذشت، همدلی، همیاری و دستگیری از یکدیگر است می‌تواند سطح سلامت را در جامعه ارتقا دهد و از تنش و درگیری و اختلافات بکاهد. شهرداری و شوراباری محله‌ها در ترویج فرهنگ و مؤلفه‌های فرهنگی یقینا نقش بسیار مهم و ارزنده دارند. چون با آموزش چهره به چهره می‌تواند همسایگان یک آپارتمان را که مجموعه‌ای از جامعه‌های کوچک در حد خانواده است با فرهنگ، سنت و قانون آشنا کرده تا از تلفیق آنها جماعی سالم و شکست‌ناپذیر تشکیل شود.»

مقداد جلیلیان
دبیر شوراباری محله

■

افزایش مسئولیت‌پذیری

گسترش زندگی آپارتمان‌نشینی مشکلاتی به همراه خواهد داشت که در صورت نبود قوانین و بهرنیبردن از آموزش می‌تواند منجر به بروز مشکلات غیرقابل کنترلی در شهر شود. «سید مهدی اعرابی» پژوهشگر محله‌اومین می‌گوید: «سال‌هاست با مفهوم همسایگی فاصله گرفته‌ایم. محله‌ها دستخوش تغییر شده‌اند و کمتر شاهد حل و فصل مشکلاتی هستیم که عموماً به دست ریش‌سفیدان محله حل می‌شد. اکنون اغلب خانه‌های ویلایی به آپارتمان و برج تبدیل شده‌اند و نمی‌توان همسایگی به معنای گذشته را انتظار داشت. زندگی در برج قوانینی دارد که ساکنان ملزم به رعایت آن هستند. هرچه تعداد برج‌ها در یک محله بیشتر شود غریبگی میان افراد بیشتر خواهد شد. ساکنان یک برج از قوانینی پیروی می‌کنند که توسط هیئت‌مدیره تدوین می‌شود. آنها می‌دانند که حقوقی دارند و باید به حقوق سایر ساکنان نیز احترام بگذارند و در صورت تخلف با شکایت به هیئت‌مدیره می‌توانند حقوق پایمال شده خود در یک برج را پیگیری کنند.» اعرابی با اشاره به مفاهیم شهروند و شهرنشینی می‌گوید: «شهروند به کسی اطلاق می‌شود که به حقوق خود واقف و مطالبه‌گر است و نسبت به شهری که در آن زندگی می‌کند بی‌تفاوت نیست. ساکنان یک برج هم در وهله اول باید شهروندان خوبی باشند و این موضوع می‌تواند زمینه‌ای برای داشتن شهری قانونمند شود. همایش‌هایی که توسط شهرداری و برای آموزش شهروندان برگزار می‌شود با تکیه بر آموزش و مشارکت مدبران ساختمان‌ها و برج‌های مسکونی می‌تواند به افزایش تعداد شهروندان قانونمند منجر شود. آنها از طریق آموزش و پوی‌ش‌هایی مانند هم‌سایه هم یاد می‌گیرند که اگر مطالبه‌ای دارند ملزم به انجام وظایفی هستند و به‌عنوان شهروند تکالیفی برعهده دارند.»

سید حمید موسوی
شهردار منطقه یک

■

همایش‌هایی که توسط شهرداری

و برای آموزش شهروندان برگزار می‌شود با تکیه بر آموزش و مشارکت مدبران ساختمان‌ها و برج‌های مسکونی می‌تواند به افزایش تعداد شهروندان قانونمند منجر شود. آنها از طریق آموزش و پوی‌ش‌هایی مانند هم‌سایه هم یاد می‌گیرند که اگر مطالبه‌ای دارند ملزم به انجام وظایفی هستند و به‌عنوان شهروند تکالیفی برعهده دارند.»

امان‌الله اکبری مقدم
جامعه‌شناس

آپارتمان‌نشینی از ویژگی‌های یک جامعه توسعه‌یافته یا در حال توسعه است. پایتخت کشور ما هم از این قاعده مستثنا نیست. دوره خانه‌های یک طبقه در تهران گذشته است. حالا دیگر نمی‌شود گفت: «چهاردیواری، اختیاری است. اختیار دارم که صدای موسیقی را بلند کنم.» آپارتمان‌نشینی این ویژگی را ندارد. وقتی در آپارتمان زندگی می‌کنیم باید با شیوه زندگی در آپارتمان هم آشنا باشیم که یکی از مهم‌ترین آنها تعاملات و شیوه مناسب ارتباط با همسایه‌هاست. پرسش این است که چگونه باید این شیوه را برای آپارتمان‌نشینان یادآوری کرد. نخست باید زندگی آپارتمان‌نشینی را با شکل بپذیرد. یعنی حالا که بیشتر از بیسی از جمعیت در آپارتمان‌ها زندگی می‌کنند، زندگی آپارتمانی در تهران شکل گرفته است. پس باید

وارد مرحله دوم بشویم که آموزش این شیوه است. باید‌ها و نیاید‌های آپارتمان‌نشینی از طریق رسانه‌های جمعی، مطبوعات و کتاب‌های درسی باید یاد داده شود. هیئت‌مدیره‌های شهرک‌ها و مجتمع‌های مسکونی هم با انتشار دستورالعمل‌ها و شیوه‌نامه‌های مقرراتی می‌توانند تأثیر خوبی در این حوزه داشته باشند. فرایند شیوه آپارتمان‌نشینی یک فرایند درازمدت است. از آنجا که این آپارتمان‌ها هر روز دست به دست می‌شود و مستأجران از مجتمعی به مجتمع دیگر نقل مکان می‌کنند و از سوی دیگر با جمعیتی روبه‌رو هستیم که وارد شهرهای بزرگ از جمله تهران می‌شوند، این فرایند را باید ادامه‌دار دانست. افرادی که از شهرهای کوچک به شهرهای بزرگ مهاجرت می‌کنند در این زمینه با تأخر فرهنگی روبه‌رو هستند که باید آموزش‌ها را برای آنان تکرار کرد. کسی که در خانه یک طبقه حیاطدار زندگی کرده است حالا باید در زمان مقرر سشاز ساختمان را بپردازد یا ساعت تعمیرات و بنایی و این دست نیایشیم که مقررات باید ضمانت‌اجرائی داشته باشد تا بتوانیم به نتیجه مطلوبی برسیم. در این صورت می‌توانیم امیدوار باشیم که این شیوه تعامل با همسایه‌هایمان در برج‌ها و خانه‌های عمودی می‌تواند کیفیت زندگی‌مان را بهبود ببخشد و آیین همسایه‌داری هم به قوت خود باقی بماند.

■

مشارکت‌های از‌گل در طرح کاب

«احمدرضا اسکندری» شهردار ناحیه ۹ منطقه یک درباره اجرای طرح ارتقای فرهنگ آپارتمان‌نشینی معتقد است که نقش بی‌بدیل مشارکت اجتماعی در پیشبرد مؤثر و کارآمد پروژه‌ها و فعالیت‌های عمومی به اثبات رسیده است و حائز اهمیت شمرده می‌شود. او می‌گوید: «از طرفی ایجاد بستر مناسب توسط سازمان‌های خدماتی و عمومی در زمینه افزایش مشارکت‌پذیری شهروندان امری حیاتی است. در برابر توسعه پایدار باید هم مردم و هم مسئولان نسبت به این امر توجه کنند و برنامه‌ریزی لازم صورت بپذیرد.» او می‌افزاید: «در محله از‌گل مدتی است که با توجه به بستر مناسب فرهنگی، اجتماعی و برنامه‌ریزی شهرداری ناحیه فعالیت‌های مناسبی صورت گرفته و مشارکت معنادار مردم در حال باز تعریف در سطح محلی است. تجربه موفق مشارکت در محله از‌گل در ارتباط با طرح کاب باعث شد که اجرای پروژه اجتماعی محور همسایه‌ها در این محله مورد نظر قرار گیرد و مدبران ارشد شهرداری منطقه یک محله از‌گل را برای اجرای طرح انتخاب کنند.»

شهردار ناحیه ۹ منطقه یک می‌گوید که اعتماد کلید مشارکت است: «به این شکل بذر مسئولیت‌پذیری، هماهنگی، هم‌راهی و همکاری‌های موفق متقابل بین مردم و مسئولان در جامعه کاشته خواهد شد و ما را در راه اداره جوامع پیچیده و پر پیچ و خم امروزی یاری خواهد کرد.»

افزایش مشارکت و ایجاد اعتماد، اکنون محله از‌گل به‌عنوان محله منتخب برای اجرای پوی‌ش هم‌سایه هم انتخاب شده است. قیدی می‌گوید: «تلاش می‌شود با تغییر رفتار و نگاه، شهروندان از شهرنشینی به شهروندی آگاه و مسئولیت‌پذیر در حوزه‌های مهم و پرکاربرد تبدیل شوند.»

احمدرضا اسکندری
شهردار ناحیه ۹ منطقه یک

مناطق
پهنه
شمالی
شهر تهران

● صاحب امتیاز: مؤسسه همشهری
● سردبیر: مهدی علیپور
● مدیر هنری: کامران مهرزاده
● صفحه آرایی: محمدرضا محمدی تاش/ علی حسینی / امیلاد رفیعی
● تحریریه: شهره کیانوش راد/ زهرا کریمی
● مرضیه موسوی/ اراخه عبدالحسینی
● سحر رمضانعلی پور/ حسن حسن زاده
● مدیر هنری: کامران مهرزاده
● صفحه آرایی: محمدرضا محمدی تاش/ علی حسینی / امیلاد رفیعی
● فائزه توکلی
● حروفچینی و تصحیح: منیژه خسروآبادی/ اعظم آجوربندیان/ فهیمه شیرازی

● نشانی: خیابان ولی عصر (عج) ترسیده به پارک وی کوچه تورج پلاک ۱۴ ● کد پستی: ۱۹۶۶۵۳۳۸ ● صندوق پستی: ۱۹۶۶۶-۴۵۹۵۶ ● تلفن: ۰۲۳۰۲۳۱۰۰ ● دورنگار: ۰۲۳۰۲۳۴۸۸

فرهنگسراها

نمایشگاه مجازی کتاب

کتابخانه هنر فرهنگسرای ارسباران این روزها به مناسبت پیروزی انقلاب و دهه فجر نمایشگاه مجازی کتاب را برای علاقه‌مندان برگزار کرده است. «شهرزاد اولاد دمشقی» مدیر کتابخانه هنر گفت: «برای پیشگیری و قطع زنجیره ویروس کرونا نمایشگاه کتاب به صورت مجازی در فضای اینستاگرام فرهنگسرا برگزار شده است.

کتاب‌های منتخب در این نمایشگاه با محور انقلاب اسلامی و آشنایی شهروندان با این گروه از کتاب‌های منتشر شده در بازار است.

علاقه‌مندان برای کسب اطلاعات بیشتر می‌توانند به اینستاگرام فرهنگسرا به نشانی [farhangsara_arasbaran](https://www.instagram.com/farhangsara_arasbaran) مراجعه کنند.

فن بیان بیاموزیم

سومین دوره از کلاس‌های آموزشی فن بیان گویندگی و اجرا در فرهنگسرای رسانه برگزار می‌شود. هدف این دوره از کلاس‌ها آموزش فنون گویندگی و اجرا در مجامع عمومی است.

این کلاس‌ها در ۸ جلسه زیر نظر مدرس صداپیشه رضا تفکری در بهمن ماه، برپا و قبیل از حضور در کلاس‌ها تست گویندگی، انجام و گواهینامه پایان دوره اعطا می‌شود. علاقه‌مندان برای کسب اطلاعات بیشتر می‌توانند با شماره ۰۲۳۸۸۷۸۲ واحد آموزش تماس بگیرند.

خانه مهر

برنامه آموزشی با موضوع تحکیم خانواده با عنوان «خانه مهر» به صورت مجازی در فرهنگسرای ابن سینا برگزار می‌شود.

این برنامه برگرفته از سخنان بهروز اتونی و مطالب آموزشی روان‌شناسی درباره تحکیم بنیان خانواده و ارتباط صحیح بین اعضای خانواده است.

مطالب در فضای مجازی فرهنگسرای ابن سینا ۱۴ بهمن ماه به نشانی [farhangsara_ebnesina](https://www.instagram.com/farhangsara_ebnesina) منتشر می‌شود.

«مادران انقلاب»

مجموعه مستند «مادران انقلاب» به مناسبت فرارسیدن دهه فجر و پیروزی انقلاب اسلامی با محوریت گفت‌وگو با مادران شهدای انقلاب و مبارزان علیه رژیم طاغوت در باغ‌موزه انقلاب اسلامی و دفاع مقدس تولید می‌شود.

این برنامه با مشارکت امور بانوان موزه و برنامه تلویزیونی سیمای خانواده شبکه یک سیما به تهیه‌کنندگی علیرضا متقیان و کارگردانی ابراهیم معماریان در حال تولید است و از اول دهه فجر انقلاب هر روز از شبکه یک سیما پخش می‌شود.

هویت

گنبدسبز امامزاده

از دیرباز گنبد سبز امامزاده ابوطالب (ع) بین درختان گردو و خرما در محله قدیمی فرحزاد دیده شده است. امامزاده‌ای با بنایی سنگی که یادگار دوران صفویه و روزانه میزبان شمار زیادی از زائران بومی و غیربومی است. این امامزاده در ده بالایی فرحزاد واقع شده و آن بخش از محله تا حد زیادی شکل قدیمی و سنتی خود را حفظ کرده و برخی از خانه‌هایش هنوز خشتی و کاهگلی است. امروزه دیوارهای خشتی، گل و سنگ بنای قدیمی با سیمان، پوشیده و هر چند سال یکبار برحسب نیاز رنگ‌آمیزی و حصارکشی‌های اطرافش مرمت می‌شود. «حسین کریمان» در این باره نوشته است: «در کنار راه یونجه‌زار امامزاده داود (ع) بقعه‌ای هست که بنای آن از سنگ ساخته شده که اصل بقعه قدیمی‌تر از دوره صفویه و بقیه بنا متعلق به زمان فتحعلی شاه است. نام صاحب مرقد در زیارتنامه ابوطالب بن فضل بن زید بن علی بن الحسین (ع) نوشته شده است.»

گردشگری

نمایشگاه مجازی «۲ قرن هنر طراحی در ایران»

طراحی کهن‌ترین تجلی هنرهای تصویری است. در همین زمینه نمایشگاهی از آثار هنرمندان بزرگ ایران، منتخب و با عنوان «۲ قرن هنر طراحی در ایران» به صورت مجازی در صفحه اینستاگرام موزه هنرهای دینی امام علی (ع) تا پایان بهمن ماه به نمایش گذاشته شده است. در این نمایشگاه نگاهی به سیر و روند ۲۰۰ سال

هنر طراحی در ایران شده و آثار هنرمندانی از جمله ابوالحسن مستوفی غفاری «ابوالحسن اول»، ابوالحسن غفاری «صنیع الملک»، علی اکبر مزین‌الدوله، محمد غفاری «کمال الملک»، مهدی مصورالملک، میرمصور ارژنگی، میرزاآقا امامی، روبین پاکباز، محمد ابراهیم جعفری، نصرت‌الله مسلمیان، یعقوب عمامه پیچ، ایرج کریمخان زند و بابک اطمینانی در معرض نمایش قرار گرفته است. علاقه‌مندان برای بازدید از این آثار می‌توانند به صفحه اینستاگرام موزه به نشانی [@iarm_art](https://www.instagram.com/iarm_art) مراجعه کنند.

گپ با مسئول

کوتاه درباره «کوچه دوستی» با مدیر امور بانوان شهرداری منطقه یک

ایده و اجرا با شهروندان

طرح «کوچه دوستی» در کوچه مرادی محله قیصریه و کوچه پندار در محله گل‌آیدره با طراحی و ایده پردازی هنرمندان بانوان و کودکان و هماهنگی اداره امور بانوان تا پیش از سال ۱۴۰۰ اجرا می‌شود. با «سودابه سوداگر» سرپرست اداره امور بانوان شهرداری منطقه یک درباره مشارکت، استقبال و اجرای این طرح در منطقه گفت‌وگو کردیم.

اهداف اجرای این طرح چیست؟

هدف از اجرای این طرح جلب مشارکت مردم به‌ویژه بانوان، ایجاد حس تعلق محله‌ای، ارتقای امید، حفظ سرزندگی، ایجاد نشاط میان شهروندان و هویت‌بخشی به کوچه‌های بافت فرسوده است. در این طرح شهروندان ایده می‌دهند و طرح را اجرا می‌کنند که همین عامل طرح را برای اهالی جذاب کرده است.

چرا بانوان؟

بانوان مدیر اصلی کانون خانواده‌ها به شمار می‌آیند. با جلب مشارکت بانوان می‌توان توانایی اعضای خانواده را ارتقا داد و از همه توانایی‌ها و استعدادها بهره‌مند شد. در اجرای این طرح بانوان و دختران جوان مستعد و توانا در محله شناسایی می‌شوند که این کار نقش مؤثری در اجرای سایر برنامه‌های فرهنگی مشارکتی در محله‌ها دارد تا از همین ظرفیت‌ها به نحو احسن استفاده کنیم.

استقبال چطور بود؟

طرح جدید است. اما خوشبختانه استقبال خوبی از طرح شد و شهروندان پیگیر برگزاری جلسات، حضور در کارگروه‌ها و اتاق فکر بودند و چه بسا برخی از آقایان برای کسب اطلاعات بیشتر در جلسه حضور داشتند. این طرح در منطقه یک از کوچه مرادی در محله قیصریه در ناحیه ۷ آغاز شد که تا نیمه اسفند ماه به پایان می‌رسد.

برای اجرای این طرح چه کوچه‌هایی انتخاب می‌شوند؟

در این طرح اولویت با کوچه‌هایی است که در بافت‌های فرسوده واقع شده‌اند تا بلکه تغییری در بافت‌های فرسوده ایجاد کنیم. پیشنهاد اولیه برای انجام اجرای طرح در سایر محله‌ها هم بود. اما چون شرایط آب و هوایی منطقه یک در همه محله‌ها یکسان نیست اکنون کوچه مرادی انتخاب شده است. این کوچه شیب ملایمی دارد و بیش از ۳۰ پلاک دارد. ساکنان آن از اقوام شهرستان بروجرد هستند و ۲ یا ۳ خانواده معظم شهید در کوچه نیز زندگی می‌کنند. نکته مهم در اجرای این برنامه این است که ما تعیین‌کننده طرح و استفاده از رنگ نیستیم و آنچه مردم مطابق با دستورالعمل‌های اداره زیباسازی بخواهند اجرا خواهد شد. ایده ساکنان این کوچه به استفاده از طرح‌هایی متناسب با فرهنگ خودشان است.